

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 218/08-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2008 predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa P. M. – P., B., zastúpeného advokátom JUDr. V. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 4 Cob/9/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. M. – P., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2008 doručená sťažnosť P. M. – P. (ďalej aj „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní sp. zn. 4 Cob /9/2007 z 24.októbra 2007.

Porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vidí sťažovateľ v tomto opísanom skutkovom stave:

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti, ako aj v jej doplnení na základe výzvy na odstránenie nedostatkov podania doručenej ústavnému súdu 17. apríla 2008 uviedol, že krajský súd v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 4Cob/9/2007 v právnej veci žalobkyne S. Š. proti žalovanému (sťažovateľovi) P. M. – P., o návrhu na obnovu konania, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) rozhodol uznesením sp. zn. 4 Cob/9/2007 z 24. októbra 2007, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 Cb 155/2005 z 20. novembra 2006, čím podľa názoru sťažovateľa došlo *„k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 , ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“*. Sťažovateľ v rámci popisu priebehu predmetného namietaného konania pred všeobecným súdom pritom uvádza tieto právne relevantné skutočnosti charakterizujúce skutkový a právny stav:

Sťažovateľ mal v rokoch 1998-2000 so žalobkyňou uzavretú zmluvu o sprostredkovaní.

Žalobkyňa podala v roku 2003 okresnému súdu žalobu o vyplatenie provízie. Okresný súd vydal 21. mája 2004 rozsudok na základe uznania, v ktorom zaviazal sťažovateľa (ako žalovaného) vyplatiť spornú províziu s príslušenstvom žalobkyňi a návrh sťažovateľa na vzájomné započítanie pohľadávok vylúčil na samostatné konanie.

Krajský súd odvolanie podané sťažovateľom rozhodnutím sp. zn. 7 Cob 53/04 z 9. novembra 2004 zamietol a rozhodnutie okresného súdu potvrdil, pričom sťažovateľ uvádza, že: *„Rozsudok neobsahuje ani zmienku o tom, prečo je daná pohľadávka splatná a ani okrajovo sa nezmieňuje o nových skutočnostiach ohľadne nezákonného konania pani Š.“*, z čoho rezultuje záver, že: *„Absenciu argumentácie KS v tomto smere je nutné považovať za prejav arbitrárnosti.“*

Sťažovateľ podal proti žalobkyni podnet na začatie trestného stíhania a 31. mája 2005 podal okresnému súdu návrh na obnovu konania, ktorý následne viackrát dopĺňal (doplnenia z 14. decembra 2005, 31. augusta 2006 a 14. septembra 2006).

Okresný súd 20. novembra 2006 uznesením sp. zn. 1 Cb 155/2005 obnovu konania zamietol. Sťažovateľ podal 28. januára 2007 proti tomuto uzneseniu odvolanie krajskému súdu.

Krajský súd uznesením sp. zn. 4 Cob/9/2007 z 24. októbra 2007 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, pričom v odôvodnení konštatoval, že *„sa nejedná o nové skutočnosti, resp. dôkazy, pretože tieto skutočnosti boli známe už prvostupňovému aj odvolaciemu súdu v pôvodnom konaní“*.

Sťažovateľ v tejto súvislosti namietal, že krajský súd pri vydaní uznesenia sp. zn. 4Cob/9/2007 *„bez náležitého oboznámenia sa so spisom, osvojil si záver OS.“*, a to tak, že *„vôbec nezaregistroval zmenu v postavení žalobcu /zmena z podnikateľského subjektu na súkromnú osobu/, a zmenu jej bydliska“*. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ zastáva názor, v zmysle ktorého *„Ak sa KS v odôvodnení svojho uznesenia odvoláva na nepravdivé skutočnosti, ktoré nemajú žiadnu oporu v spise, takéto konanie je neprípustné a arbiterné“*. Z uvedeného podľa názoru sťažovateľa vyplýva záver, že došlo *„k zásadnému rozporu v hodnotení nových skutočností a dôkazov v prípade obnovy konania medzi KS a judikatúrou Najvyššieho súdu SR v podobných otázkach. A tým aj k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1 / a/ sťažnosť navrhovateľa P. M.-P. na súdnu ochranu podľa čl.46 ods. 1 Ústavy SR je oprávnená a ústavný súd jej vyhovuje

b/ Základné právo P. M.-P. na súdnu ochranu podľa čl.46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom KS v Prešove sp.zn. 4 Cob/9/2007 z 24.10.2007 porušené bolo.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd pri konaní podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 70/00). Inými slovami, ak sťažovateľ namietne také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu očividne

nemohlo nastat', ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (primerane II. ÚS 70/99).

Podstata námietok sťažovateľa smeruje len do sféry prehodnocovania meritórnych záverov, ku ktorým krajský súd v obsahu namietaného uznesenia sp. zn. 4 Cob/9/2007 z 24. októbra 2007 dospel, a ich odôvodnenia s cieľom obnoviť možnosť preskúmania rozhodovania na krajskom súde. Postup a následné rozhodnutie krajského súdu, ktoré sťažovateľ označil ako zásah do ním namietaného ústavného práva, má svoj základ v skutkovom zistení a následne v právnom posúdení otázky, či boli splnené podmienky na potvrdenie uznesenia súdu prvého stupňa, čo v konečnom dôsledku znamená zamietnutie návrhu na obnovu konania.

Po oboznámení sa s obsahom sťažnosti a jej príloh ústavný súd konštatuje, že nenašiel také pochybenie krajského súdu, ktoré by malo za následok zásah do označeného ústavného práva. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 17/00).

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je taktiež dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť (príčinná súvislosť) medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Aplikujúc východiská svojej konštantnej judikatúry na napadnuté rozhodnutie krajského súdu ústavný súd konštatuje, že je dostatočne odôvodnené, nevykazuje znaky svojoľnosti ani arbitrárnosti a je ústavne akceptovateľné. Navyše, rozhodovacia činnosť všeobecných súdov podlieha, za podmienky jej objektívnosti a racionality, aj prirodzenoprávnemu postulátu rešpektovania požiadavky sudcovskej nezávislosti a legality. Sťažovateľom napadnuté odôvodnenie obsahuje aj zhodnotenie právnej otázky, ktorá podľa názoru ústavného súdu bola primerane posúdená, keďže konajúci súd fakticky správne a ústavne konformným spôsobom posúdil dôvody, pre ktoré zamietol návrh sťažovateľa na obnovu konania. Uvedené platí aj vtedy, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľa uberala iný smerom, ako právny názor konajúceho súdu.

Ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť svojej striktnej viazanosti petitom návrhu, takže samotná formulácia sťažovateľa, podľa ktorej *„sťažnosť navrhovateľa P. M.-P. na súdnu ochranu podľa čl.46 ods. 1 Ústavy SR je oprávnená“*, sa z hľadiska právnej logiky javí ako zmätočná, pretože z obsahu sťažnosti je síce zrejmé, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia oprávnenosti sťažnosti z dôvodu nedostatku, resp. porušenia práva na súdnu ochranu, no rýdzo textuálny výklad petitu je v tomto smere nejasný, keďže má za cieľ len vágne konštatovať oprávnenosť sťažnosti na súdnu ochranu (teda nie na nedostatok, či porušenie práva na súdnu ochranu), čo môže následne bez ďalšej argumentácie navodzovať dojem lapsus calami.

Na margo tvrdení sťažovateľa o údajnom pochybení krajského súdu vo svojej rozhodovacej činnosti v predmetnej veci, kde v odôvodnení napadnutého uznesenia, ako tvrdí, *„sa KS (...) odvoláva na nepravdivé skutočnosti, ktoré nemajú žiadnu oporu v spise, takéto konanie je neprípustné a arbiterné“*, sa v tejto súvislosti ústavný súd in concreto prikláňa k názoru, že sťažovateľ nie je oprávnený domáhať sa, aby všeobecný súd rozhodol v súlade s jeho právnym názorom, a cez prizmu tohto kritéria následne hodnotiť aj ústavnosť a legalitu jeho postupu vo veci.

Vo väzbe na sťažovateľovu argumentáciu o údajných dôvodoch porušenia práva na súdnu ochranu tým, že na základe napadnutého rozhodnutia bolo žalobkyni priznané

vyplatenie provízie a táto skutočnosť je, ako tvrdí sťažovateľ, „*porušením a negovaním samotnej podstaty práva a spravodlivosti v každej demokratickej krajine*“, ústavný súd na tomto mieste poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, ktorá ustanovuje, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd v neposlednom rade poukazuje aj na skutočnosť, že pri posudzovaní obsahu sťažnosti je vždy viazaný aj rozsahom svojej právomoci danej mu zákonom o ústavnom súde. V posudzovanom prípade sa sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti domáhal aj vyslovenia porušenia označeného základného práva vyplývajúceho z označeného článku ústavy (čl. 46 ods. 1), avšak bez uvedenia takých právne relevantných skutočností, ktoré by bolo možné bez akýchkoľvek pochybností považovať za zásah do ústavne garantovaného práva sťažovateľa. Ústavný súd na margo týchto skutočností konštatuje, že samotná argumentácia sťažovateľa, v rámci ktorej malo dôjsť k porušeniu označených práv ústavy aj v dôsledku tvrdenej trestnej činnosti žalobkyne podliehajúcej trestnoprávnemu postihu, sama osebe vylučuje právomoc ústavného súdu na konanie vo veci, keďže prešetrovanie podozrení na spáchanie trestnej činnosti prináleží v súlade s právnym stavom *de lege lata* do kompetencie orgánov činných v trestnom konaní, takže ústavný súd nemôže uvedenú otázku meritórne právne záväzným spôsobom a ani inak riešiť.

Ústavný súd na záver konštatuje, že postupom štátneho orgánu nijako nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv garantovaných ústavou.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Vzhľadom na uvedené bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2008